

“... no tengeràs mai bé si de altri no te'n ve ...”

Aquesta manera de diure vol significar, fonamentalment, que lo bé és un do que cadaú de mosaltres recivi, i per poguer-lo després donar als altres.

Un bé que, naturalment, pot ésser material, com l'hereditat que per generacions passa de pare en fill. Lo bé, però, més important i més evident, és lo bé que té més valor, com pot ésser lo carinyo o l'amor que un pare i una mare tenen pels sous fills. O lo bé que tantes persones recivin de aquellos que, en silenci, ajuden quotidianament qui té menester: vells, sols, gent sense ningú, marginats ...

Una manera de fer i un ideal que avui pareixen en contradicció amb el món i la societat en els quals vivim, i on pareix que tot porti l'home a una competició contra els altres hòmens, per la conquesta de

les coses materials; un món on qui és ric vol ésser sempre més ric, i qui ric no és lo vol ésser en totes les maneres, costi el que costi, també si per arribar a aquesta conquesta se té de perdre la pròpia dignitat.

I no obstant aquest sentiment egoístic imperant, hi ha encara molta gent, i per això parlava de contradicció, que viu honestament del propi treball, creu als ideals i a l'amor pels altres.

Tots sabem que lo “bé” no és una cosa abstracta i que cadaú de mosaltres lo té de “cercar”, per poguer-lo després donar als altres. Aquest proverbi presenta exactament aquesta realitat: lo bé no se compra amb ninguna moneda, sinó amb el bé mateix.

Vito Loy